ছূৰা - ১০

ই উনুছ

(য়ুনুছ : ৯৮)

মক্কাত অৱতীৰ্ণ

আল্লাহৰ নাম লৈ, যিজন ৰহমান, ৰহীম

পৰিচ্ছেদ - ১

১ আলিফ লাম ৰা (—মই, আল্লাহ, সৰ্বদ্ৰষ্টা)। এইবিলাকেই জ্ঞানগৰ্ভ গ্ৰন্থৰ আয়াতসমূহ।

২ এইটো মানৱ জাতিৰ কাৰণে বিস্ময়ৰ বিষয়নে যে সিহঁতৰ মাজৰেই এজনক আমি প্ৰত্যাদেশ দিছো এই বুলি— ‘তুমি মানৱ জাতিক (দুষ্কৰ্মৰ সম্বন্ধে) সতৰ্ক কৰা, আৰু যিসকলে ঈমান আনিছে সেইসকলক সুসংবাদ দিয়া যে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰত ৰৈছে সুনিশ্চিত পদমৰ্যাদা’? অবিশ্বাসীবিলাকে (অৱশ্যে মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ পৰা আমাৰ বাণী শুনি মোহাচ্ছন্ন হৈ) কয়— “নিসন্দেহে এওঁ এজন জলজ্যান্ত যাদুকৰ (যিজনে এনে ধৰণৰ সম্মোহনী কথা ক’ব পাৰে)।”

৩ নিসন্দেহে তোমালোকৰ প্ৰভু হৈছে আল্লাহ, যিগৰাকীয়ে মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিছে ছয় দিনত, তেতিয়া তেওঁ অধিষ্ঠিত হ’ল আৰশ্বৰ ওপৰত, তেওঁ সকলো বিষয় নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। তেওঁৰ অনুমতি অবিহনে (তেওঁৰ ওচৰত) কোনো চুপাৰিচকাৰী নাই। এইজনেই আল্লাহ— তোমালোকৰ প্ৰভু, এতেকে তেওঁৰেই উপাসনা কৰা। তোমালোকে তেন্তে খেয়াল নকৰানে?

৪ তেওঁৰ ফাললৈকে তোমালোক সকলোৰে প্ৰত্যাবৰ্তন। আল্লাহৰ এই প্ৰতিশ্ৰুতি ধ্ৰুবসত্য। নিসন্দেহে তেৱেঁই সৃষ্টিৰ সূচনা কৰে, তাৰ পিছত তেওঁ তাৰ পুনৰাবৰ্তন ঘটায়, যাতে তেওঁ ন্যায়সঙ্গতভাৱে পুৰস্কাৰ দিব পাৰে তেওঁলোকক যিসকলে বিশ্বাস কৰে আৰু সৎকাম কৰে। আৰু যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতৰ কাৰণে ৰৈছে উতলা পানীৰ পানীয়, আৰু (ৰৈছে) মৰ্মন্তুদ শাস্তি; কিয়নো সিহঁতে (আল্লাহত) অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল।

৫ তেৱেঁইতো সূৰ্যক কৰিছে তেজোময়, আৰু চন্দ্ৰক (বনাইছে) জ্যোতিৰ্ময়, আৰু তাৰ (— চন্দ্ৰৰ) কাৰণে নিৰ্ধাৰিত কৰিছে অৱস্থানসমূহ (যেনে তিথিবোৰ) যাতে তোমালোকে জানিব পাৰা বছৰৰ গণনা আৰু (সময়ৰ) হিচাব। আল্লাহে এইবিলাক সৃষ্টি কৰা নাই সাৰ্থকতা অবিহনে। তেওঁ নিৰ্দেশাৱলীৰ বিশদ ব্যাখ্যা কৰে তেনে লোকৰ কাৰণে যিসকলে জ্ঞান ৰাখে।

৬ নিসন্দেহে ৰাতি আৰু দিনৰ বিবৰ্তনৰ মাজত, আৰু আল্লাহে যি সৃষ্টি কৰিছে মহাকাশমণ্ডলত আৰু পৃথিৱীত, সেই সকলোবোৰতে ৰৈছে নিদৰ্শন তেনে লোকৰ কাৰণে যিসকলে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে।

৭ দৰাচলতে যিসকলে আমাৰ সৈতে মুলাকাত আশা নকৰে আৰু পাৰ্থিৱ জীৱনতেই পৰিতৃপ্ত থাকে আৰু তাতেই (নিজকে) নিশ্চিন্ত বোধ কৰে, আৰু যিবিলাক আমাৰ নিৰ্দেশাৱলীত অমনোযোগী,—

৮ এইবিলাকেই— ইহঁতৰ আবাসস্থল হৈছে (নৰকৰ) জুই, সিহঁতে (পাৰ্থিৱ জীৱনকেই সৰ্বেসৰ্বা ভাবি) যি অৰ্জন কৰিছে তাৰ কাৰণে।

৯ নিসন্দেহে (পক্ষান্তৰে) যিসকলে বিশ্বাস স্থাপন কৰে আৰু সৎকাম কৰে, তেওঁলোকৰ প্ৰভুৱে তেওঁলোকক পথ দেখুৱাই নিব তেওঁলোকৰেই বিশ্বাসৰ দ্বাৰা, তেওঁলোকৰ তলেদি বৈ যাব নিজৰাবোৰ আনন্দময় (স্বৰ্গীয়) বাগানসমূহত।

১০ তাত তেওঁলোকৰ আহ্বান হ’ব— “তোমাৰেই মহিমা হওঁক, হে আল্লাহ!” আৰু তেওঁলোকৰ অভিবাদন তাত হ’ব “ছালাম”; আৰু তেওঁলোকৰ শেষ আহ্বান হ’ব— “সকলো প্ৰশংসা হৈছে আল্লাহৰ যিজন গোটেই বিশ্বজগতৰ প্ৰভু”।

পৰিচ্ছেদ - ২

১১ আল্লাহে যদি মানুহৰ কাৰণে অকল্যাণ বেগাই আনিলেহেঁতেন যেনেকৈ কল্যাণৰ কাৰণে সিহঁতে বেগাবেগি কৰি থাকে, তেনেহ’লে সিহঁতৰ শেষ পৰিণতি সিহঁতৰ ওপৰত (এই মুহূৰ্ততেই) ঘটি গ’লহেঁতেন। কিন্তু যিবিলাকে আমাৰ সৈতে মুলাকাত কৰা পছন্দ নকৰে সিহঁতক আমি অন্ধভাৱে খেপিয়াই ফুৰিবলৈ এৰি দিওঁ সিহঁতৰ অবাধ্যতাৰ মাজত।

১২ আৰু যেতিয়াই কোনো দুখ-দুৰ্দশাই মানুহক স্পৰ্শ কৰে সি তেতিয়া আমাক মাতে কাতৰ হৈ শায়িত অৱস্থাত অথবা বহা অৱস্থাত নাইবা থিয় হৈ থাকি (অৰ্থাৎ যি অৱস্থাতে সি পতিত হয় সেই অৱস্থাতে শুই-বহি-থিয় হৈ পৰিত্ৰাণৰ কাৰণে আকুল প্ৰাৰ্থনা জনায়); কিন্তু যেতিয়া আমি তাৰ পৰা তাৰ বিপদ দূৰ কৰি দিওঁ সি তেতিয়া (আমাক পাহৰি গৈ এনেদৰে) ঘূৰি ফুৰে যেন সি আমাক কাহানিও মতা নাই বিপদে তাক স্পৰ্শ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত। এইদৰে দায়িত্বহীনবিলাকৰ ওচৰত চিত্তাকৰ্ষক কৰা হয় যি সিহঁতে কৰি থাকে তাক।

১৩ আৰু ইতিমধ্যে তোমালোকৰ পূৰ্ববৰ্তী অনেক মানৱগোষ্ঠীক আমি ধ্বংস কৰিছিলো যেতিয়া সিহঁতে অনাচাৰ কৰিছিল, আৰু সিহঁতৰ ৰছুলসকল সিহঁতৰ ওচৰলৈ আহিছিল স্পষ্ট প্ৰমাণাৱলী লৈ, কিন্তু সিহঁত বিশ্বাস কৰিবলৈ প্ৰস্তুত নাছিল। এইদৰেই (প্ৰথমে সতৰ্ক কৰি দিয়াৰ পিছত) আমি প্ৰতিদান দিওঁ অপৰাধী সম্প্ৰদায়ক।

১৪ তাৰ পাছত আমি তোমালোকক (—আৰবৰ মুছলিমসকলক) এই পৃথিৱীত প্ৰতিনিধি বনাইছিলো সিহঁতৰ পাচত যাতে আমি দেখিবলৈ পাওঁ তোমালোকে কেনেদৰে কাম কৰা।

১৫ আৰু যেতিয়া সিহঁতৰ ওচৰত আমাৰ সুস্পষ্ট বাণীসমূহ পাঠ কৰা হয়, যিবিলাকে আমাৰ সৈতে মুলাকাত হ’বলৈ আশা নকৰে সিহঁতে কয়— “ইয়াৰ বাহিৰে (আমালোকৰ পছন্দমাফিক) অইন এক কুৰআন আনা নাইবা এইটো বদলাই লোৱা।” (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— “ইয়াক মোৰ নিজৰ ইচ্ছাত বদলোৱা মোৰ কাম নহয় (কাজেই তোমালোকৰ ধৰ্মগ্ৰন্থৰ নিচিনা এই কুৰআনক অদল-বদল কৰা সম্ভৱ নহ’ব)। মোৰ ওচৰত যি প্ৰত্যাদিষ্ট হয় কেৱল তাৰেই মই অনুসৰণ কৰোঁ। মই অৱশ্যে ভয় কৰো— যদি মই মোৰ প্ৰভুৰ অবাধ্য হওঁ,— এক ভয়ঙ্কৰ দিনৰ শাস্তিৰ (যিটো মই কোনো প্ৰকাৰেই এৰাব নোৱাৰিম)।”

১৬ তুমি কোৱাঁ,— “যদি আল্লাহে (অন্য ধৰনে) ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে মই তোমালোকৰ ওচৰত ইয়াক (—কুৰআনক) পাঠ নকৰিলোহেঁতেন, আৰু তেৰোঁ তোমালোকৰ ওচৰত ইয়াক নজনালেহেঁতেন। মইতো তোমালোকৰ মাজত ইয়াৰ আগতে (অৰ্থাৎ নবুওৱৎ পোৱাৰ আগতে সুদীৰ্ঘ চল্লিছ বছৰৰ) এই জীৱনকাল কটাই দিছো (আৰু তোমালোকে মোৰ বাল্যকালতে মোৰ মাজত আদৰ্শ সত্যবাদিতা আৰু ন্যায়পৰায়ণতা লক্ষ্য কৰি মোক “*আল্ আমিন*” অৰ্থাৎ ‘পৰম বিশ্বস্ত’ বা ‘সত্যপৰায়ণ’ বুলি আখ্যা দিছিলা)। তোমালোকে তেন্তে নুবুজানে (যে মই কেনেকৈ এতিয়া মিছা কথা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যাম)?”

১৭ কোন তেনেহলে বেছি অন্যায়কাৰী তাতকৈ যি আল্লাহ সম্পৰ্কে মিছা ৰচনা কৰে অথবা তেওঁৰ নিৰ্দেশসমূহ প্ৰত্যাখ্যান কৰে? নিসন্দেহ অপৰাধীবিলাক সফলকাম নহ’ব।

১৮ আৰু ইহঁতে আল্লাহক বাদ দি তাৰ উপসনা কৰে যি সিহঁতৰ কোনো ক্ষতি কৰিব নোৱাৰে, বা সিহঁতৰ উপকাৰো কৰিব নোৱাৰে, আৰু সিহঁতে কয়— “এইবিলাকেই আল্লাহৰ ওচৰত আমাৰ চুপাৰিচকাৰী।” (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— “তোমালোকে আল্লাহক জনাব বিচাৰানে (তোমালোকৰ মনে গঢ়া উপাস্যবিলাকৰ অস্তিত্ব) যি তেওঁ নাজানে, মহাকাশত আৰু পৃথবীতো নহয়?” তেওঁৰেই সকলো মহিমা! আৰু সিহঁতে যাক (আল্লাহৰ লগত) অংশী কৰে সেইবিলাকৰ পৰা তেওঁ বহুত ঊৰ্দ্ধত।

১৯ আৰু মানৱ জাতি (আদিৰ পৰাই) একে সম্প্ৰদায় নোহোৱা নহয়, তাৰপাছত সিহঁতে (পৰস্পৰ বিচ্ছিন্ন হৈ) বিভিন্ন মত অৱলম্বন কৰিলে। আৰু যদি তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা ঘোষণাটো কৰা নহলহেঁতেন (যে যেতিয়ালৈকে তুমি সিহঁত মাজত থাকিবা তেতিয়ালৈকে সৰ্বব্যাপী শাস্তি সিহঁতৰ ওপৰত নপৰিব) তেনেহলে যি বিষয়ত সিহঁতে মতভেদ কৰিছে সেইটো সিহঁতৰ মাজতে (কেতিয়াবাই) নিষ্পত্তি হৈ গ’লহেঁতেন।

২০ আৰু সিহঁতে কয়— “তেওঁৰ প্ৰভুৰ পৰা কিয় এটি নিদৰ্শন (যথা আমাক ভয় দেখুওৱা শাস্তি) তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠোৱা নহয়?” (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি তেন্তে কোৱাঁ— “অদৃশ্য (জগতৰ জ্ঞান) কেৱল আল্লাহৰেই বৈছে; গতিকে অপেক্ষা কৰা (শাস্তি অহাৰ স্থান-কাল সম্বন্ধে); অৱশ্যে ময়ো তোমালোকৰে লগত অপেক্ষাকাৰীসকলৰ এজন।”

পৰিচ্ছেদ – ৩

২১ আৰু যেতিয়া লোকসকলক আমি কৰুণাৰ সোৱাদ লব দিওঁ কোনো দুখ-দুৰ্দশাই সিহঁতক স্পৰ্শ কৰাৰ পাছত, চোৱা সিহঁতে (কৃতজ্ঞতা প্ৰদৰ্শনৰ পৰিবৰ্তে) আমাৰ নিদৰ্শনসমূহৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰে। (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা আল্লাহ (অকৃতজ্ঞবিলাকক শাস্তিদানৰ) পৰিকল্পনা কৰাত অধিকতৰ তৎপৰ।” নিসন্দেহে আমাৰ দূতবিলাকে (—ফিৰিশ্বতাই) লিখি ৰাখে যি ষড়যন্ত্ৰ তোমালোকে কৰা (আৰু নিজৰ ফান্দতেই তোমালোকক ধৰি পেলায়)।

২২ তেৱেঁই তোমালোকক ভ্ৰমণ কৰায় স্থলত আৰু সাগৰত। তাৰ পাছত তোমালোক যেতিয়া জাহাজত থাকা, আৰু সেইবোৰে সিহঁতক লৈ যাত্ৰা কৰে অনুকুল বতাহত, আৰু তাতে সিহঁতে মৌজ কৰে, (তেতিয়া) সিহঁতৰ ওপৰত আহি পৰে এক ধুমুহা বতাহ, আৰু চাৰিওফালৰ পৰা ঢৌ আহি থাকে সিহঁতৰ ফাললৈ, আৰু সিহঁতে বুজি পায় যে সিহঁতে ইয়াৰ দ্বাৰা নিশ্চয় ঘেৰাও হৈ পৰিছে, (সেই চৰম বিপদৰ সময়ত) সিহঁতে আল্লাহক মাতে তেওঁৰ প্ৰতি আনুগত্যত বিশুদ্ধ চিত্ত হৈ— “যদি ইয়াৰ পৰা তুমি আমাক উদ্ধাৰ কৰা তেন্তে আমি অৱশ্যেই কৃতজ্ঞসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ’ম।”

২৩ তাৰ পাছত তেওঁ যেতিয়া (বিপদৰ পৰা) সিহঁতক উদ্ধাৰ কৰে, চোৱা! সিহঁতে পৃথিৱীত বিদ্ৰোহাচৰণ কৰে অন্যায়ভাৱে। হেৰা মানৱজাতি! তোমালোকৰ বিদ্ৰোহাচৰণ বস্তুতঃ তোমালোকৰ নিজৰেই বিৰুদ্ধে, দুনিয়াৰ জীৱনৰ সামান্য উপভোগ, তাৰ পাছত আমাৰেই ওচৰত (হিচাপ-নিকাচৰ কাৰণে) তোমালোকৰ প্ৰত্যাবৰ্তন, তেতিয়া আমি (প্ৰতিফল দানৰ মাধ্যমেৰে) তোমালোকক জনাই দিম যি তোমালোকে কৰি গৈছিলা।

২৪ এই দুনিয়াৰ জীৱনৰ তুলনা হৈছে বৰষুণৰ নিচিনা যি আমি আকাশৰ পৰা বৰ্ষণ কৰোঁ, তেতিয়া তাৰ দ্বাৰা পৃথিৱীৰ গছ-লতা ফুটি উঠি বাঢ়ে, যাৰ পৰা মানুহে আৰু জীৱ-জন্তুৱে আহাৰ কৰি থাকে। তাৰ পিছত যেতিয়া পৃথিৱীয়ে তাৰ শুৱনি-শোভা ধাৰণ কৰে আৰু সাজসজ্জা পিন্ধে, আৰু ইয়াৰ গৰাকীসকলে ভাবে যে সিহঁতে অৱশ্যে (ফসল সংগ্ৰহৰ কাৰণে) ইয়াৰ ওপৰত আয়ত্ত্বাধীন, তেতিয়া (অতৰ্কিতে) মোৰ আদেশ ইবিলাকৰ ওপৰত আহি পৰে ৰাতিত (টোপনিত থাকাকালত) অথবা দিনতে (কৰ্মৰত থকা অৱস্থাত), ফলত (পকাধানত মৈয়াই দি) আমি ইয়াক বনাওঁ কটা শস্যৰ দৰে যেন যোৱাকালিও তাৰ প্ৰাচুৰ্য নাছিল। এইদৰে (বিভিন্ন উপমা-উদাহৰণ দি) নিৰ্দেশাৱলীৰ মই বিশদ ব্যাখ্যা কৰোঁ তেনে সম্প্ৰদায়ৰ কাৰণে যিসকলে (কুৰআনৰ মৰ্ম বুজাৰ কাৰণে) চিন্তা কৰে।

২৫ আৰু আল্লাহে (তোমালোকক) আহ্বান কৰে শান্তিৰ আলয়লৈ, আৰু যাকে তেওঁ (যোগ্য বিবেচনাৰে) ইচ্ছা কৰে তাকে পৰিচালিত কৰে সঠিক পথৰ ফালে।

২৬ যিসকলে ভালকাম কৰে তেওঁলোকৰ কাৰণে ৰৈছে (সমপৰিমাণৰ নাইবা) আৰু বেচি ভাল (পুৰস্কাৰ)। আৰু তেওঁলোকৰ মুখমণ্ডলক আচ্ছন্ন নকৰিব কোনো কালিমাই আৰু কোনো অপমানেও নহয়। এওঁলোকেই হৈছে বেহেশ্বতৰ অধিবাসী, তেওঁলোক তাতেই থাকিব স্থায়ীভাৱে।

২৭ আৰু যিবিলাকে বেয়া অৰ্জন কৰে (সিহঁতৰ) বেয়া কামৰ প্ৰতিফল হ’ব তাৰ অনুৰূপ (বেয়া, তাৰ সমপৰিমাণতকৈ বেচি কেতিয়াও নহয়), আৰু সিহঁতৰ মুখমণ্ডলক আচ্ছন্ন কৰিব অপমানে (আৰু এই অপমান হৈছে সিহঁতৰ জ্বালাময় দুখ)। সিহঁতৰ কাৰণে আল্লাহৰ পৰা কোনো ৰক্ষক নাই (যি অপমানৰ জ্বালা আঁতৰাই ৰাখিব পাৰে),– যেন সিহঁতৰ মুখমণ্ডল আচ্ছাদিত হৈছে নিশীথৰ গহন অন্ধকাৰৰ এভাগেৰে। ইহঁতেই হৈছে (দুখৰ) জুইৰ অধিবাসী, ইহঁতে তাতে থাকিব দীৰ্ঘকাল।

২৮ আৰু যিদিনা আমি ইহঁতৰ আটাইবোৰকে (বিচাৰৰ কাৰণে) সমবেত কৰিম, তাৰ পাছত যিবিলাকে অংশী থিয় কৰাইছিল সেইবিলাকক ক’ম– “তোমালোক আৰু তোমালোকৰ অংশীবিলাক নিজৰ স্থানত অৱস্থান কৰা”; তেতিয়া আমি সিহঁতৰ মাজত বিচ্ছিনতা আনি দিম, আৰু সিহঁতৰ অংশীবিলাকে ক’ব– “তোমালোকেতো আমাক উপাসনা কৰা নাছিলা (বৰং তোমালোক নিজৰে কুসংস্কাৰ আৰু ধৰ্মান্ধতাৰ পুজাৰী আছিলা)।

২৯ “সেইকাৰণে আমাৰ মাজত আৰু তোমালোকৰ মাজত সাক্ষীৰূপে আল্লাহেই যথেষ্ট যে তোমালোকৰ পূজা-অৰ্চনা সম্বন্ধে আমি অনবহিত আছিলো।”

৩০ তাতেই প্ৰত্যেক আত্মাই উপলব্ধি কৰিব যি (কৃতকৰ্ম) সি আগতে পঠিয়াইছে (তাৰ প্ৰতিফল), আৰু সিহঁতক ওভতাই অনা হ’ব সিহঁতৰ অভিভাৱক আল্লাহৰ ওচৰলৈ, আৰু সিহঁতৰ পৰা বিদায় ল’ব (সেইবিলাক দেৱ-দেৱী) যিবিলাকক সিহঁতে উদ্ভাৱন কৰি আছিল।

পৰিচ্ছেদ - ৪

৩১ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ কোনে তোমালোকৰ জীৱিকা দান কৰে মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ পৰা? অথবা (তোমালোকৰ) শ্ৰৱণশক্তি আৰু দৃষ্টিশক্তি কাৰ কৰ্তৃত্বাধীন (যিবিলাকৰ জৰিয়তে আল্লাহৰ অনুগ্ৰহবোৰ তোমালোকে উপভোগ কৰা)? আৰু কোনে মৃতকৰ পৰা জীৱিতক নিৰ্গত কৰে আৰু মৃতকক নিৰ্গত কৰে জীৱিতৰ পৰা? আৰু কোনে (বিশ্বজগতৰ) বিষয়বস্তু নিয়ন্ত্ৰণ কৰে?” তেতিয়া সিহঁতে ততালিকে ক’ব– “আল্লাহে।” তেনেহলে কোৱাঁ– “তেন্তে কিয় তোমালোকে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন নকৰা?”

৩২ এওঁহে তেন্তে আল্লাহ– তোমালোকৰ আচল প্ৰভু; সঁচাৰ পাছত মিছাৰ বাহিৰে আৰু কিনো (অৱশিষ্ট) থাকে? গতিকে (সত্য ত্যাগ কৰি) ক’ত (কোন মিছাৰ সাগৰলৈ) তোমালোকক ঘূৰাই নিয়া হৈছে?

৩৩ এনেকুৱাই তোমাৰ প্ৰভুৰ বাণী (যথা নিৰ্দেশনামা আৰু আইন) সত্য প্ৰমাণিত হ’ব সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে যিবিলাকে অবাধ্য আচৰণ কৰে ঃ ‘নিসন্দেহে সিহঁতে (–অবাধ্যাচাৰীবিলাকে মোৰ প্ৰতি) বিশ্বাস স্থাপন নকৰে’।

৩৪ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ– “তোমালোকৰ (কল্পনাপ্ৰসূত) অংশীবিলাকৰ মাজৰ কোনোবা আছে নেকি যিয়ে সৃষ্টিৰ সূচনা কৰিব পাৰে?” তুমি (নিজৰ পৰাই) কোৱাঁ– “আল্লাহেই সৃষ্টি আৰম্ভ কৰে, তাৰ পাছত তাৰ (পৰাই সেই সৃষ্টিৰ) পুনৰ উৎপাদন কৰে। গতিকে তোমালোকে (সত্য ত্যাগ কৰি) কলৈ (কোন কুহকলৈ) গুচি গৈছা?”

৩৫ তুমি কোৱাঁ– “তোমালোকৰ (মনেগঢ়া) অংশীবিলাকৰ মাজত কোনোবা আছে নেকি যি (তোমালোকক) পৰিচালিত কৰে সত্যৰ প্ৰতি?” তুমি কোৱাঁ— “আল্লাহেই (সকলোকে) সত্যৰ প্ৰতি পৰিচালিত কৰে।” এতেকে যিজনে সত্যৰ প্ৰতি (মানুহক) পৰিচালিত কৰে তেওঁ অনুসৰণৰ অধিকতৰ দাবিদাৰ, নে যি (কাকোৱেই সঠিক পথত) পৰিচালনা নকৰে যদিহেনে সি (নিজে) পৰিচালিত হয়? তোমালোকৰ তেন্তে কি হৈছে (যে চকুৰে দেখা নোপোৱা)? কিদৰে তোমালোকে (চকু মুদি সঁচা-মিছা) বিচাৰ কৰা?

৩৬ আৰু সিহঁতৰ অধিকাংশই অনুমানৰ বাহিৰে অইন একোৱেই অনুসৰণ নকৰে। নিশ্চয়ে সত্যৰ পৰিবৰ্তে অনুমানৰ একোৱেই মূল্য নাই। ইহঁতে যি কৰে সেই বিষয়ে আল্লাহ অৱশ্যেই সৰ্বজ্ঞাতা।

৩৭ আৰু এই কুৰআন এনে নহয় যিটো আল্লাহৰ বাহিৰে অইনৰ দ্বাৰা ৰচিত হ’ব পাৰে; পক্ষান্তৰে ইখন হৈছে সমৰ্থন কৰোঁতা ইয়াৰ আগতে যি (প্ৰত্যাদেশবাণী বিভিন্ন নবী-ৰছুলৰ জৰিয়তে আহি) আছিল তাৰ, আৰু (পূৰ্বৰতী) গ্ৰন্থৰ ই এক বিশদ ব্যাখ্যা (কাৰণ ইয়াত মানুহৰ ইহকাল আৰু পৰকালৰ কল্যাণৰ সকলো বিষয়বস্তু সুচাৰুৰূপে বৰ্ণনা কৰা হৈছে)— কোনো সন্দেহ নাই ইয়াত, (এইটো আহিছে) বিশ্বজগতৰ প্ৰভুৰ পৰা।

৩৮ অথবা সিহঁতে কয়নে— "তেওঁ (—মুহাম্মদ-ছাঃ-এ, নিজৰ কল্পনাৰ পৰা) এইটো ৰচনা কৰিছে"? তুমি (সিহঁতৰ এই মিথ্যাৰোপৰ প্ৰতিবাদত) কোঁৱা— "তেনেহলে ইয়াৰ নিচিনা এটা ছুৰা লৈ আহা, আৰু আল্লাহক এৰি (সাহায্যৰ কাৰণে) যিবিলাকক পাৰা মাতা, যদি তোমালোক (এনে সন্দেহৰ বিষয়ত) সত্যবাদী হোৱা।"

৩৯ নহয়, সিহঁতে প্ৰত্যাখ্যান কৰে তাকে (—এনে কুৰআনকে) যাৰ জ্ঞানৰ সীমা সিহঁতে বেৰি ধৰিব নোৱাৰে, আৰু এতিয়াও ইয়াৰ মৰ্ম (বুজাৰ ক্ষমতা) সিহঁতৰ ওচৰত অহা নাই। এইদৰে (সত্য) প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল সিহঁতে যিবিলাক ইহঁতৰ আগতে (দুনিয়াত বসবাস কৰি) আছিল। এতেকে চোৱাঁ কেনেকুৱা (শোচনীয়) হৈছিল অত্যাচাৰীবিলাকৰ পৰিণাম।

৪০ আৰু সিহঁতৰ মাজত কোনোবা (এনে লোকও) আছে যি (চকু কাণ খুলি) ইয়াত বিশ্বাস কৰে, আৰু সিহঁতৰ মাজত কোনো আছে যি (চকুত আঙুলিয়াই দেখুৱাই দিলেও) ইয়াত বিশ্বাস নকৰে। আৰু তোমাৰ প্ৰভুৱে (সঁচা বিষয়ৰ উপৰত মিছাৰ প্ৰলেপ দি) গণ্ডগোল সৃষ্টিকাৰীবিলাকক ভালকৈ জানে।

পৰিচ্ছেদ - ৫

৪১ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতে যদি তোমাৰ প্ৰতি (প্ৰত্যাদেশ সম্পৰ্কে) মিথ্যাৰোপ কৰে তেন্তে কোৱাঁ– "মোৰ কাম মোৰ বাবে (মোৰ দায়িত্ব আনুযায়ী মই আল্লাহৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰি যামেই), আৰু তোমালোকৰ কাম তোমালোকৰ বাবে (গতিকে তোমালোকে ইয়াক গ্ৰহণ বা প্ৰত্যাখ্যান কৰিব পাৰা, ফলাফলৰ আল্লাহৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে); তোমালোক দায়ী নোহোৱা মই যি কৰো তাতে, আৰু ময়ো দায়ী নহওঁ তোমালোকে যি কৰা তাতে।"

৪২ আৰু সিহঁতৰ মাজত কোনোবাই (ভাও ধৰে যে সিহঁতে) তোমাৰ কথা শুনে। (যিবিলাক কাণ থাকোতেও কলা) তুমি (তেনে) বধিৰকে (আল্লাহৰ বাণী) শুনাব পাৰিবানে,— দৰাচলতে সিহঁতে বুদ্ধি-বিবেচনা নাৰাখে?

৪৩ আৰু সিহঁতৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে (ভাৱলেষহীন দৃষ্টিৰে) তোমাৰ ফালে চাই থাকে। (যি চকু থাকোতেও কণা) তুমি (তেনে) অন্ধক পথ দেখুৱাব পাৰিবানে? বাস্তৱত সিহঁতে (সঠিক পথ) দেখিব নোৱাৰে।

৪৪ নিসন্দেহে আল্লাহে মানুহৰ প্ৰতি অকণো অন্যায় নকৰে, কিন্তু মানুহবিলাকে (ধ্বংসৰ পথত ভৰি দি) সিহঁতৰ নিজৰেই প্ৰতি অন্যায় কৰে।

৪৫ আৰু যিদিনা তেওঁ (শেষবিচাৰৰ কাৰণে) সিহঁতক একত্ৰিত কৰিব (সেইদিনা পৰকালৰ অনন্ত জীৱনৰ পৰিমাপেৰে সিহঁতৰ মনত হ'ব) যেন সিহঁতে (পাৰ্থিৱ জীৱনত) দিনৰ এঘণ্টা মানৰ বাহিৰে অৱস্থান কৰা নাই। সিহঁতে সিহঁতৰ (সাঙ্গোপাঙ্গই) এজনে আনজনক চিনি পাব। আল্লাহৰ সৈতে সাক্ষাৎ হোৱাক যিবিলাকে মিছা বুলিছিল সিহঁত অৱশ্যে ক্ষতিগ্ৰস্ত হৈছে, আৰু (এতিয়া সিহঁতে গম পাব যে) সিহঁত সঠিক পথত পৰিচালিত নাছিল।

৪৬ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ! তোমাৰ জীৱনকালতে) তোমাক যদি আমি দেখুৱাই দিওঁ ইহঁতক (দিবলৈ শাস্তিৰ) যি আমি ওৱাদা কৰিছিলো তাৰ কিছুমান, অথবা (ইহঁতক দুৰস্ত কৰাৰ আগতেই) তোমাৰ মৃত্যু ঘটাই দিওঁ তেনে হলেও আমাৰ ওচৰতেই (হিচাপ-নিকাচৰ কাৰণে) সিহঁতৰ প্ৰত্যাবৰ্তন; তাৰ উপৰি আল্লাহ সাক্ষী ৰৈছে যি সিহঁতে কৰি আছে তাৰ ওপৰত (গতিকে সিহঁতে একোতেই হাত সাৰিব নোৱাৰিব)।

৪৭ আৰু প্ৰত্যেক জাতিৰ নিমিত্তে (প্ৰেৰিত হৈছে) একোজন ৰছুল, এতেকে যেতিয়া সিহঁতৰ ৰছুল (মোৰ বাৰ্তা লৈ) আহিছিল তেতিয়া ন্যায় বিচাৰৰ সৈতে সিহঁতৰ মাজত (অৰ্থাৎ ৰছুল আৰু তেওঁলোকৰ জাতিবোৰৰ মাজত) মীমাংসা হৈছে, আৰু (সিহঁতক এশিকনি দিয়াৰ বেলিকা) সিহঁতৰ প্ৰতি অন্যায় কৰা নহয়।

৪৮ আৰু সিহঁতে (মুছলিমক ঠাট্টা কৰি) কয়— "(শাস্তিৰ ভাবুকি দিয়া) এই ওৱাদা কেতিয়া ফলিয়াব,– (এতিয়াই সেইটো লৈ নহা কিয়) যদি তোমালোক সত্যবাদী হোৱা?

৪৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— "(জাহান্নামত যাবলৈ ইমান লৰালৰি কৰিছা কিয়?) মই নিজৰ পৰা (তোমালোকৰ কাৰণে) কোনো অনিষ্ট সাধনৰ কৰ্তৃত্ব নাৰাখো বা মুনাফা দিয়াৰো নহয়— আল্লাহে যি ইচ্ছা কৰে তাৰ ব্যতিৰেকে (আৰু আল্লাহৰ ইচ্ছাত মই হৈছো বিশ্বজগতৰ কাৰণে কৰুণা)।" প্ৰত্যেক জাতিৰ (আৰু ব্যক্তিৰ) নিমিত্তে (দৈৱঘটনা ঘটাৰ) এটি সময় আছে; যেতিয়া সিহঁতৰ সময় ঘনাই আহিব তেতিয়া সিহঁতে এঘণ্টাৰ কাৰণেও (সেইটো) দেৰি কৰিব নোৱাৰিব বা আগুৱায়ো আনিব নোৱাৰিব।

৫০ তুমি কোৱাঁ— "তোমালোকে ভাবি চাইছানে যে যদি তেওঁৰ শাস্তি তোমালোকৰ ওপৰত আহি পৰে (সাৰ নোপোৱাকৈ) ৰাতিৰ আক্ৰমণৰূপে অথবা দিনৰ বেলাত (কাম কাজত মচগুল থকাৰ সময়ত), তেন্তে ইয়াৰ মাজৰ কোনটো (অৰ্থাৎ কোন সময়ৰ আৰু কোন ধৰনৰ শাস্তি) ত্বৰান্বিত কৰিবলৈ বিচাৰে অপৰাধীবিলাকে?"

৫১ তেন্তে তোমালোকে তেতিয়া ইয়াত বিশ্বাস কৰিবানে যেতিয়া এইটো ঘটি যাব? (সিহঁতক কোৱাঁ হ'ব—) "আহা, এতিয়াহে (তোমালোকৰ ভ্ৰূক্ষেপ হৈছে)! তোমালোকেতো এইটোকে ততাতৈয়া কৰিবলৈ বিচাৰিছিলা (গতিকে ইয়াৰ পৰিণতি ভোগ কৰা)।"

৫২ পিছত যিবিলাকে অন্যায় আচৰণ কৰিছিল সিহঁতক কোৱা হ'ব— "(যেনে কৰ্ম তেনে ফল, গতিকে) দীৰ্ঘস্থায়ী শাস্তিৰ সোৱাদ লোৱা। তোমালোকে (অন্যায় আচৰণৰ দ্বাৰা) যি অৰ্জন কৰি চলিছিলা তাৰ বাহিৰে আন কিবা তোমালোকক প্ৰতিদান দিয়া হৈছেনে?

৫৩ আৰু সিহঁতে তোমাৰ ওচৰত জানিব বিচাৰে— "এইটো সঁচানে?" (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— "হয়! মোৰ প্ৰভুৰ শপত, এইটো বাস্তৱ সত্য। আৰু (জানি ৰাখা যে এইটো) তোমালোকে এৰাব পৰা নোহোৱা।"

পৰিচ্ছেদ - ৬

৫৪ আৰু প্ৰতিজন লোকৰেই– যি অন্যায় কৰিছে– তাৰ যদি হ’লহেঁতেন পৃথিৱীত যি কিবা (সম্পদ) আছে, সি অৱশ্যেই সেইবিলাক দি (শাস্তিৰ পৰা) মুক্তি বিচাৰিলেহেঁতেন। আৰু সিহঁতে অনুতাপ অনুভৱ কৰিব যেতিয়া সিহঁতে শাস্তি দেখিবলৈ পাব (আৰু যিকোনো মুক্তিপণৰ বিনিময়ত পৰিত্ৰাণ খুজিব); কিন্তু সিহঁতৰ সম্বন্ধে (শাস্তিদান) মীমাংসা কৰা হৈছে ন্যায়সঙ্গতভাৱে, আৰু সিহঁতক (অকণমানো) জুলুম কৰা নহ’ব।

৫৫ যি কিবা আছে মহাকাশমণ্ডলত আৰু পৃথিৱীত সেই সকলোবোৰেই বাস্তৱত আল্লাহৰেই নহয়নে? আল্লাহৰ ওৱাদা অৱশ্যেই সত্য নহয়নে? কিন্তু সিহঁতৰ অনেকেই (ইমানেই গজমূৰ্খ যে এই সাধাৰণ কথাটোও) নাজানে।

৫৬ তেৱেঁই জীৱন দিয়ে আৰু মৃত্যু ঘটায় আৰু তেওঁৰেই কাষলৈ তোমালোকক ঘূৰাই অনা হ’ব।

৫৭ হে-ৰা মানৱজাতি! তোমালোকৰ ওচৰত নিশ্চয় তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা আহিছে এক ধৰ্মোপদেশ (যথা কুৰআন), আৰু (তোমালোকৰ) অন্তৰত যি (ব্যাধি) আছে তাৰ নিমিত্তে এক আৰোগ্য-বিধান, আৰু বিশ্বাসীসকলৰ কাৰণে এক পথনিৰ্দেশ আৰু এক কৰুণা।

৫৮ তুমি কোৱাঁ– “(এই কুৰআন দিয়া হৈছে) আল্লাহৰ বদান্যতাত আৰু তেওঁৰ কৰুণাত”– এতেকে ইয়াত তেওঁলোকে আনন্দ প্ৰকাশ কৰক। তেওঁলোকে যি (পাৰ্থিৱ ধন-দৌলত) জমা কৰে তাতকৈ ই (আধ্যাত্মিক মুনাফা লাভ) অধিকতৰ শ্ৰেয়।

৫৯ তুমি কোৱাঁ– “তোমালোক ভাবি চাইছানে? আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰণে (পাৰ্থিৱ আৰু আধ্যাত্মিক) জীৱিকাৰ পৰা কিমান কি পঠিয়াইছে, তাৰ পাছত তোমালোকে তাৰ কিছু (অৰ্থাৎ আধ্যাত্মিক ৰিযেক) হাৰাম আৰু (আন কিছু যেনে পাৰ্থিৱ ৰিযেক) হালাল বনাইছা?” কোৱাঁ– “আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰণে (এনে আচৰণৰ) অনুমতি দিছেনে? নেকি তোমালোক আল্লাহৰ প্ৰতি (হাৰাম-হালাল সম্পৰ্কে) মিছা সাজি লৈছা?

৬০ আৰু যিবিলাকে আল্লাহ সম্বন্ধে মিছা সাজি লয় সিহঁতে কিয়ামতৰ (শেষ-বিচাৰৰ) দিন সম্বন্ধে কি ভাবিছে? নিসন্দেহে আল্লাহ মানুহৰ প্ৰতি নিশ্চয় বদান্যতাৰ অধিকৰ্তা, কিন্তু সিহঁতৰ সৰহভাগেই (তেওঁৰ প্ৰতি) কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ নকৰে।

পৰিচ্ছেদ - ৭

৬১ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি যিকোনো অৱস্থাতেই নাথাকা আৰু কুৰআনৰ পৰা যিকোনো অংশকেই আবৃত্তি নকৰা আৰু তোমালোকে (অৰ্থাৎ জনসাধাৰণে) যিকোনো কাম নকৰা কিয়, আমি কিন্তু তোমালোকৰ ওপৰত সাক্ষী ৰৈছো যেতিয়া তোমালোক তাতে নিযুক্ত থাকা (অৰ্থাৎ তোমালোকৰ সকলো ক্ৰিয়াকলাপ আল্লাহে পুঙ্খানুপুঙ্খ নিৰীক্ষণ কৰি আছে)। আৰু তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা অণু পৰিমাণো একো লুকাই থকা নাই এই পৃথিৱীত আৰু মহাকাশতো নহয়, আৰু তাতকৈ সৰুও নাই আৰু ডাঙৰো নাই যি (লিপিবদ্ধ) নহয় এক সুস্পষ্ট গ্ৰন্থত (অৰ্থাৎ আল্লাহৰ প্ৰত্যক্ষ তত্বাৱধানত)।

৬২ জানি ৰাখা! নিশ্চয় আল্লাহৰ বন্ধুসকল– তেওঁলোকৰ ওপৰত (পৰাজয়ৰ) কোনো ভয় নাই, আৰু তেওঁলোকে (কিবা ক্ষয়ক্ষতিৰ কাৰণে) অনুতাপো নকৰিব (কিয়নো শেষলৈকে তেওঁলোক সফলকাম হ’বই)।

৬৩ যিসকলে বিশ্বাস স্থাপন কৰে আৰু (আল্লাহক) ভয়ভক্তি কৰে–

৬৪ তেওঁলোকৰ কাৰণে ৰৈছে (সফলকাম হোৱাৰ) সুসংবাদ এই পৃথিৱীৰ জীৱনত, আৰু পৰকালত (আল্লাহৰ নৈকট্যলাভৰ প্ৰতিশ্ৰুতি)। আল্লাহৰ বাণীৰ কোনো পৰিৱৰ্তন নাই;– এইটোৱেই হৈছে মহা সাফল্য।

৬৫ আৰু সিহঁতৰ (মই-বৰ) কথাই তোমাক যেন দুখ নিদিয়ে। সন্মান বাস্তৱিকতে সম্পূৰ্ণৰূপে আল্লাহৰ (এতেকে আল্লাহে তোমাক অসীম সন্মানে ভূষিত কৰিব)। তেওঁ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

৬৬ ই নহয়নে যে অৱশ্যে মহাকাশমণ্ডলত যিসকল আছে আৰু যিসকল আছে পৃথিৱীত তেওঁলোক (সকলো) আল্লাহৰেই। আৰু যিবিলাকে আল্লাহক এৰি (মিছা) অংশীবিলাকৰ আৰাধনা কৰে সিহঁতে (প্ৰকৃতপক্ষে সিবিলাকৰ) অনুসৰণ নকৰে। সিহঁতেতো কেৱল অনুমানৰেই অনুসৰণ কৰি থাকে (আৰু আচল মালিকক পৰিত্যাগ কৰি মৰীচিকাৰ পাছতেই দৌৰে); আৰু সিহঁতে কেৱল আন্দাজেই কৰি আছে (গতিকে এন্ধাৰতেই মূৰ মাৰি থাকে)।

৬৭ তেৱেঁই সেইজন যিজনে তোমালোকৰ নিমিত্তে সৃষ্টি কৰিছে ৰাতি যাতে তোমালোকে তাতে বিশ্ৰাম কৰিব পাৰা, আৰু চোৱাৰ কাৰণে দিন (যাতে তোমালোকৰ উন্নতিৰ পথ দেখি সৎকাম কৰিব পাৰা)। নিশ্চয় এইবিলাকতে ৰৈছে সঠিক নিদৰ্শনসমূহ তেনে লোকসকলৰ কাৰণে যিবিলাকে (আল্লাহৰ বাণী) শুনে।

৬৮ সিহঁতে (এনেকৈয়ো) কয়— “আল্লাহে এটি পুত্ৰ গ্ৰহণ কৰিছে”। তেওঁৰেই মহিমা হওঁক (কাৰণ তেওঁ এই ধৰনৰ অপবাদৰ পৰা মুক্ত)। তেওঁ স্বয়ং সমৃদ্ধ (গতিকে তেওঁ কাৰোবাৰ মুখাপেক্ষী নহয়)। মহাকাশমণ্ডলত যিকিবা আছে আৰু যিকিবা আছে পৃথিৱীত সেইসকলোবিলাকেই তেওঁৰ। এই বিষয়ে (অৰ্থাৎ আল্লাহৰ সন্তান থকাসম্বন্ধে) কোনো সনদ তোমালোকৰ ওচৰত নাই। তোমালোকে আল্লাহ সম্বন্ধে (এনেকুৱা সাংঘাতিক নিন্দনীয় কথা) কৈছানে যি তোমালোকে নাজানা?

৬৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ– “নিসন্দেহে যিবিলাকে আল্লাহৰ বিৰুদ্ধে মিছা ৰচনা কৰে সিহঁত সফলকাম নহ’ব।”

৭০ (ইহঁতৰ নিমিত্তে এইবিলাক কেৱল) দুনিয়াৰ সুখ-সম্ভোগ, ইয়াৰ পাছত আমাৰেই ওচৰলৈকে সিহঁতৰ প্ৰত্যাবৰ্তন, তেতিয়া সিহঁতক আমি আস্বাদন কৰাম কঠোৰ শাস্তিৰে যিহেতু সিহঁতে (আমাৰ প্ৰতি) অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল।

পৰিচ্ছেদ - ৮

৭১ আৰু সিহঁতৰ ওচৰত নূহ (আঃ)-ৰ কাহিনী বৰ্ণনা কৰা। স্মৰণ কৰা! তেওঁ তেখেতৰ লোকসকলক কৈছিলে— “হে মোৰ সম্প্ৰদায়! যদি (তোমালোকৰ মাজত) মোৰ বসবাস আৰু আল্লাহৰ বাণীৰ দ্বাৰা (তোমালোকক) মোৰ উপদেশদান তোমালোকৰ ওপৰত গুৰুভাৰ হয়, তেনেহলে আল্লাহৰ ওপৰতেই মই নিৰ্ভৰ কৰিছো, গতিকে তোমালোকৰ কাম-কাজ আৰু তোমালোকৰ অংশীবিলাকক সামৰি লোৱা, তাৰ পাছত তোমালোকৰ কাম-কাজত (এনেকুৱা পক্কা ফন্দি পাতা) যেন তোমালোকৰ কোনো সন্দেহ নাথাকে, তেতিয়া মোৰ ফালে সেইটো খটোৱা আৰু মোক বিৰাম নিদিবা।

৭২ কিন্তু যদি তোমালোকে (এই চেলেঞ্জত সঁহাৰি নিদি) ঘূৰি যোৱাঁ তেন্তে (ভাবি চোৱাঁ— তোমালোকক সৎপথৰ সন্ধেদ দিয়াৰ বিনিময়ত) মই তোমালোকৰ পৰা কোনো পাৰিশ্ৰমিক বিচৰা নাই। মোৰ পাৰিশ্ৰমিক কেৱল আল্লাহৰ ওচৰতেই ৰৈছে; আৰু মোক আদেশ কৰা হৈছে যেন মই মুছলিমসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হওঁ।”

৭৩ তথাপি সিহঁতে তেওঁক প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে; ফলত আমি তেওঁক আৰু তেওঁৰ লগত যিসকল আছিল তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিছিলো জাহাজত, আৰু আমি সেইসকলক (পূৰ্ববৰ্তী বাসিন্দাবিলাকৰ) প্ৰতিনিধি (অৰ্থাৎ স্থলাভিষিক্ত) বনাইছিলো; আৰু বুৰাই দিছিলো সিহঁতক যিবিলাকে আমাৰ নিৰ্দেশাৱলী প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল। এতেকে চাই দেখা! কেনে হৈছিল সতৰ্কীকৃতসকলৰ (মাজৰ সাৱধান নোহোৱাবিলাকৰ শোচনীয়) পৰিণাম।

৭৪ তাৰ পিচত তেওঁৰ পাছতে আমি ৰছুলসকলক থিয় কৰিছিলো তেওঁলোকৰ সম্প্ৰদায়ৰ ওচৰত, গতিকে তেওঁলোক সিবিলাকৰ ওচৰলৈ আহিছিল (সত্যতাৰ) স্পষ্ট প্ৰমাণাৱলী লৈ, কিন্তু সিহঁতে ইতিপূৰ্ব্বে যি (বাণীসমূহ) প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল তাতে সিহঁত বিশ্বাস কৰিবলৈ প্ৰস্তুত নাছিল। এইদৰে আমি সীমালংঘনকাৰীবিলাকৰ হৃদয়ৰ ওপৰত মোহৰ মাৰি দিওঁ (যাৰ ফলত তাতে ঐশী বাণী প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে)।

৭৫ অনন্তৰ সিহঁতৰ পাছত মূছা (আঃ) আৰু হাৰুন (আঃ)-ক আমি পঠিয়াইছিলো ফিৰআউন আৰু তাৰ পৰিষদবৰ্গৰ ওচৰলৈ আমাৰ নিদৰ্শনসমূহৰে; কিন্তু সিহঁতে (এওঁলোকৰ কথাত) অহংকাৰ কৰিছিলে আৰু সিহঁত আছিল এটি অপৰাধী সম্প্ৰদায়।

৭৬ তাৰ পিছত সিহঁতলৈ যেতিয়া আমাৰ তৰফৰ পৰা সত্য (যথা অকাট্য যুক্তিযুক্ত নিদৰ্শন) আহিল সিহঁতে তেতিয়া ক’লে— “ইতো নিশ্চয় পৰিষ্কাৰ যাদু।”

৭৭ মূছাই ক’লে— “তোমালোকে সত্য সম্বন্ধে এনে কথা কৈছানে যেতিয়া ই (অকাট্য যুক্তি) তোমালোকলৈ আহিল? এইটো যাদু হয়নে? আৰু (জানি ৰাখা) যাদুকৰবিলাকক সফলকাম বনোৱা নহয়।”

৭৮ সিহঁতে ক’লে— “তুমি আমাৰ ওচৰলৈ আহিছানে আমাক তাৰ পৰা বিচ্যুত কৰিবলৈ যাৰ ওপৰত আমাৰ পিতৃপুৰুষসকলক পাইছো, আৰু যেন দেশৰ ভিতৰত তোমালোক দুজনৰেই প্ৰতিপত্তি হয়? গতিকে তোমালোক দুজনৰ প্ৰতি আমিতো বিশ্বাসী নহওঁ।”

৭৯ আৰু ফিৰআউনে (তাৰ বিষয়াবিলাকক) ক’লে— “প্ৰত্যেক ওস্তাদ যাদুকৰক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহা।”

৮০ গতিকে যেতিয়া (বাক্‌চতুৰ) যাদুকৰবিলাক আহিল তেতিয়া মূছা (আঃ)-এ সিহঁতক ক’লে— “তোমালোকৰ যি পেলাবলৈ আছে পেলোৱা।”

৮১ যেতিয়া সিহঁতে পেলালে, মূছা (আঃ)-এ ক’লে— “তোমালোকে যি লৈ আহিছা সেয়া ভেলকীবাজী। নিশ্চয় আল্লাহে ইয়াক বাতিল কৰি দিব।” আল্লাহে নিশ্চয় হুজ্জতকাৰী-বিলাকৰ কামত ভাল নকৰে।

৮২ অধিকন্তু আল্লাহে তেওঁৰ বাণী অনুযায়ী সত্যক সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰে, যদিও অপৰাধীবোৰে (ইয়াক) অপছন্দ কৰে।

পৰিচ্ছেদ - ৯

৮৩ কিন্তু তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ সন্তান-সন্ততি ব্যতীত অইন কোনোৱেই মূছা (আঃ)-ৰ প্ৰতি বিশ্বাস কৰা নাছিল ফিৰআউন আৰু তাৰ পৰিষদবিলাকৰ ভয়ত পাছত জানোচা সিহঁতে সিহঁতক নিৰ্যাতন কৰে। আৰু ফিৰআউন দেশৰ মাজত অৱশ্যেই আছিল মহাপ্ৰতাপশালী; আৰু সি নিশ্চয় আছিল ন্যায়-লংঘনকাৰীবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

৮৪ আৰু মূছাই ক’লে– “হে মোৰ সম্প্ৰদায়! তোমালোকে যদি (সঁচাই) আল্লাহৰ প্ৰতি বিশ্বাস কৰি থাকা তেন্তে তেওঁৰ ওপৰতেই তোমালোকে নিৰ্ভৰ কৰা যদি তোমালোক মুছলিম হোৱা।”

৮৫ গতিকে সিহঁতে ক’লে– “আল্লাহৰ ওপৰতেই আমি নিৰ্ভৰ কৰিছো। আমাৰ প্ৰভু! অত্যাচাৰীগোষ্ঠীৰ উৎপীড়নৰ পাত্ৰ আমাক নবনাব;

৮৬ “আৰু তোমাৰ কৰুণাৰ দ্বাৰা আমাক উদ্ধাৰ কৰা অবিশ্বসীগোষ্ঠীৰ পৰা।”

৮৭ আৰু আমি মূছা (আঃ) আৰু তেওঁৰ ভায়েকৰ প্ৰতি প্ৰত্যাদেশ দিলো এইবুলি– “তোমালোকৰ লোকবিলাকৰ কাৰণে মিচৰত (ঠায়ে ঠায়ে বসতি ন’কৰি একে ঠাইত) বাৰীঘৰ স্থাপন কৰা, আৰু তোমালোকৰ ঘৰবিলাক উপাসনাৰ স্থান বনোৱা আৰু (তাতে) নামায কায়েম কৰা। আৰু বিশ্বাসীসকলক (ফিৰআউনৰ পৰা মুক্তি পোৱাৰ আৰু পৰকালত সাফল্য লাভৰ) সুসংবাদ দিয়া।”

৮৮ আৰু মূছাই ক’লে– “আমাৰ প্ৰভু! নিশ্চয় তুমি ফিৰআউন আৰু তাৰ পৰিষদবিলাকক এই দুনিয়াৰ জীৱনত শোভা-সৌন্দৰ্য আৰু ধন-দৌলত প্ৰদান কৰিছা যাৰ দ্বাৰা, আমাৰ প্ৰভু, সিহঁতে (মানুহক ভুলাই) তোমাৰ পথৰ পৰা পথভ্ৰষ্ট কৰে। আমাৰ প্ৰভু! বিনষ্ট কৰি দিয়া সিহঁতৰ ধন-সম্পত্তি, আৰু কঠোৰতা আনি দিয়া সিহঁতৰ হৃদয়ৰ ওপৰত; সিহঁতেতো (তোমাৰ প্ৰতি) বিশ্বাস নকৰে যেতিয়ালৈকেনো সিহঁতে মৰ্মন্তুদ শাস্তি প্ৰত্যক্ষ কৰে।”

৮৯ তেওঁ (–আল্লাহে) ক'লে– “তোমালোক দুজনৰ (–মূছা আৰু হাৰূন-আঃ-ৰ) দোৱা ইতিমধ্যেই মঞ্জুৰ হ'ল, এতেকে তোমালোক দুয়ো (ন্যায়ৰ পথত) অটল থাকা, আৰু সিহঁতৰ পথ অনুসৰণ নকৰিবা যিবিলাকে নাজানে।

৯০ আৰু ইছৰাইলৰ বংশধৰবিলাকক আমি (সাগৰৰ পানী আঁতৰাই শুকান পথেৰে) সমুদ্ৰ পাৰ কৰিলো, আৰু ফিৰআউন আৰু তাৰ সৈন্যদলে সিবিলাকক অনুসৰণ কৰিলে নিৰ্যাতন আৰু উৎপীড়নৰ উদ্দেশ্যে। শেষত যেতিয়া ডুবি যোৱাটোৱে তাক আগুৰি ধৰিলে (তেতিয়া তাৰ জ্ঞানোদয় হোৱাৰ ফলত) সি ক'লে– “মই ঈমান আনিছো যে, ইছৰাইলৰ বংশধৰসকলে যিজনৰ প্ৰতি বিশ্বাস কৰে তেওঁৰ বাহিৰে অন্য উপাস্য নাই; আৰু মই হৈছো মুছলিম সকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত।”

৯১ (তাক তেতিয়া কোৱা হ'ল–) “আহা এতিয়াহে! আৰু অলপ আগতে তুমিতো অবাধ্যতা কৰিছিলা আৰু তুমি আছিলা অশান্তি সৃষ্টিকৰোঁতাবিলাকৰ মাজৰ।”

৯২ (মৰণকালত ঈমান আনি মৰণৰ পৰা নিষ্কৃতি নাপাবা) হলেও আজিৰ দিনত (মই এটা দয়া দেখুৱাইছো–) আমি উদ্ধাৰ কৰিম তোমাৰ দেহ (যি মমি আকাৰে সংৰক্ষিত থাকিব হাজাৰ হাজাৰ বছৰলৈ), যাতে তুমি তোমাৰ পৰৱৰ্তীবিলাকৰ কাৰণে নিদৰ্শন হৈ থাকা। কিন্তু মানুহৰ মাজৰ অনেকেই আমাৰ নিদৰ্শন সম্বন্ধে অৱশ্যেই বেখেয়াল।

পৰিচ্ছেদ - ১০

৯৩ আৰু ইছৰাইলৰ বংশধৰসকলক আমি অৱশ্যেই উত্তম আৱাসভূমিতেই বসবাস কৰোৱালো, আৰু সিহঁতক আমি উত্তম বিষয়-বস্তুৰে জীৱিকাদান কৰিলো, আৰু সিহঁতে বিভেদ সৃষ্টি নকৰিছিলে যেতিয়ালৈকেনো সিহঁতৰ ওচৰলৈ জ্ঞান আহিল (আৰু নানা মুনিয়ে নানা মত পোষণ কৰি থাকিল)। নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভুৱে কিয়ামতৰ দিনা সিহঁতৰ মাজত বিচাৰ কৰিব সেই সম্বন্ধে য'তে সিহঁতে মতভেদ কৰিছিল।

৯৪ কিন্তু (হে মানৱ!) যদি তুমি সন্দেহৰ মাজত থাকা যি তোমাৰ ওচৰত আমি (মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ জৰিয়তে) অৱতাৰণ কৰিছো সেই সম্বন্ধে তেন্তে সেইবিলাকক সোধা যিবিলাকে তোমালোকৰ আগেয়ে (ঐশিক) গ্ৰন্থ পাঠ কৰিছে (–সিহঁতৰ গ্ৰন্থত মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ আগমন সম্পৰ্কে ভৱিষ্যৎবাণী ৰৈছেনে নাই)। তোমাৰ ওচৰত স্বৰূপতে সত্য (বাৰ্তা) আহিছে তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা, গতিকে (হে মানৱ!) তুমি সন্দেহ কৰোঁতাবিলাকৰ মাজৰ নহ'বা,

৯৫ আৰু তুমি সিহঁতৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহ'বা যিবিলাকে আল্লাহৰ বাণী প্ৰত্যাখ্যান কৰে, পাছে তুমি ক্ষতিগ্ৰস্তবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ যাবা।

৯৬ দৰাচলতে যাৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ প্ৰভুৰ বাক্য সাব্যস্ত হৈ গৈছে সিহঁতে বিশ্বাস নকৰিব,—

৯৭ যদিও সিহঁতৰ ওচৰত প্ৰতিটো নিদৰ্শন আহি পায়, যেতিয়ালৈকে সিহঁতে মৰ্মন্তুদ শাস্তি দেখে।

৯৮ গতিকে কিয় এনেকুৱা এটি দেশবাসী নাই যিবিলাকে বিশ্বাস কৰিছিল আৰু সিহঁতৰ (সেই) বিশ্বাসে সিহঁতৰ উপকাৰ কৰিছিল, ইউনুছৰ লোকসকলৰ ব্যতিৰেকে (অৰ্থাৎ ইউনুছ-আঃ-ৰ অনুগামীসকলেই অতীতত আটাইতকৈ বেচি উপকৃত হৈছিল)? যেতিয়া সিহঁতে ঈমান আনিলে তেতিয়া আমি সিহঁতৰ পৰা এৰুৱাই নিছিলো পাৰ্থিৱ জীৱনৰ হীনতাজনক শাস্তি, আৰু সিহঁতক জীৱন উপভোগ কৰিবলৈ দিছিলো কিছুকালৰ কাৰণে।

৯৯ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তোমাৰ প্ৰভুৱে যদি ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে যিবিলাক পৃথিৱীত আছে সিহঁতৰ সকলোৱে (তোমাৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে) একেলগে বিশ্বাস কৰিলেহেঁতেন। তুমি কি তেন্তে লোকসকলৰ ওপৰত জবৰদস্তি কৰিবা যেতিয়ালৈকেনো সিহঁত মুমিন হয়?

১০০ আৰু কোনো সত্তাৰ পক্ষে বিশ্বাস কৰা সম্ভৱপৰ নহয় আল্লাহৰ অনুমতি ব্যতিৰেকে (কিয়নো বিশ্বজগতত কোনে বিশ্বাস কৰিব সেইটো তেৱেঁই জানে)। আৰু তেওঁ (মূৰ্তিপূজাৰ) কলুষতা নিক্ষেপ কৰে (অকল) সিহঁতৰ ওপৰত যিবিলাকে নুবুজে।

১০১ তুমি কোৱাঁ— “চাই দেখা যি কিবা আছে মহাকাশমণ্ডলত আৰু পৃথিৱীত (তাতে পাবা আল্লাহৰ অপৰিসীম নিদৰ্শন)।” আৰু নিদৰ্শনসমূহ আৰু সতৰ্ককাৰীসকল কোনো কামত নাহে তেনে সম্প্ৰদায়ৰ কাৰণে যিবিলাকে (প্ৰমাণ আদি দেখিশুনিও) বিশ্বাস নকৰে।

১০২ তেন্তে সিহঁতে কিহৰ অপেক্ষা কৰে এইবিলাকৰ দিনৰ অনুৰূপ (পৰিণতি) ব্যতীত যিবিলাক সিহঁতৰ আগতে গত হৈ গৈছে? (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— “তেন্তে তোমালোকে প্ৰতীক্ষা কৰা (তোমালোকৰ দুষ্কৰ্মৰ ফল পাবলৈ), ময়ো নিশ্চয় তোমালোকৰ লগত প্ৰতীক্ষমানসকলৰ মাজত ৰৈছো।”

১০৩ তাৰপিছত আমি উদ্ধাৰ কৰো ৰছুলসকলক আৰু যিসকলে বিশ্বাস কৰিছে (সেইসকলকো), এনেকুৱাই (আগৰ দৰে এতিয়াও কৰিম);— বিশ্বাসীসকলক উদ্ধাৰ কৰা আমাৰ দায়িত্ব।

পৰিচ্ছেদ - ১১

১০৪ (হে মুহাম্মদ ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— হেৰা মানৱজাতি! তোমালোক যদি মোৰ ধৰ্ম সম্বন্ধে সন্দেহৰ মাজত থাকা তেন্তে (জানি ৰাখা) মই সেইবিলাকক উপাসনা নকৰো আল্লাহৰ বিনে যিবোৰক তোমালোকে উপাসনা কৰা; মই কিন্তু আল্লাহৰ উপাসনা কৰো যিজনে তোমালোকৰ মৃত্যু ঘটাব। আৰু মই আদিষ্ট হৈছো যে মই মুমিনসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ'ম।”

১০৫ আৰু তোমাৰ মুখ (অৰ্থাৎ গোটেই সত্তা) ধৰ্মৰ ফালে একনিষ্ঠভাৱে প্ৰতিষ্ঠিত ৰাখা, আৰু কেতিয়াও মুশ্বৰিকবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহ'বা।

১০৬ আৰু আল্লাহক এৰি দি অইনক নামাতিবা যি তোমাৰ উপকাৰ নকৰে আৰু অপকাৰো নকৰে; কিয়নো তুমি যদি সেইটো কৰা তেনেহলে তুমিতো সেই ক্ষেত্ৰত অন্যায়কাৰীবিলাকৰ মাজৰ হ'বা।

১০৭ আৰু আল্লাহে যদি কোনো আঘাত দি তোমাক পীড়ন কৰে তেনেহলে তেওঁ ব্যতীত ইয়াৰ মোচনকাৰী আৰু কোনো নাই; আৰু তেওঁ যদি তোমাক চায় ভাল কৰিবলৈ তেনেহলে (শত্ৰুৱে শাপ-শাপান্ত কৰিলেও) তেওঁৰ প্ৰাচুৰ্য ৰদ্ হ'ব লগা নহয়। তেওঁ সেইটো আনয়ন কৰে তেওঁৰ বান্দাসকলৰ মাজৰ যাৰ প্ৰতি (উপযুক্ত বিবেচনাত) তেঁও ইচ্ছা কৰে। আৰু তেৱেঁইতো (পদস্খলনৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১০৮ তুমি কোৱাঁ— “হে-ৰা মানৱজাতি! নিশ্চয় তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা তোমালোকৰ ওচৰত সত্য (অৰ্থাৎ সত্যবাণী সম্বলিত এই কুৰআন) আহিছে; সেইকাৰণে যি কোনোৱাই সৎপথ অৱলম্বন কৰে সি প্ৰকৃততে তাৰ নিজৰ (মঙ্গলৰ) কাৰণেই সৎপথত বিচৰণ কৰে, আৰু যি ভ্ৰান্তপথ ধৰে সি নিসন্দেহে তাৰ নিজৰ বিৰুদ্ধেই ভ্ৰান্তপথত চলে। আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰততো কাৰ্যনিৰ্বাহক নহওঁ (যে মোৰ একান্ত আকাঙ্খা অনুযায়ী সঠিক পথত চলিবলৈ তোমালোকক বাধ্য কৰিম)।”

১০৯ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তোমাৰ ওচৰত যি (ঐশিক বাণী) প্ৰত্যাদিষ্ট হৈছে তাৰেই অনুসৰণ কৰা (তোমাৰ দেশবাসীয়ে সেইটো গ্ৰহণ কৰকেই বা নকৰক তাৰ তোৱাক্কা নকৰিবা), হলেও অধ্যৱসায় চলাই যোৱা যেতিয়ালৈকেনো আল্লাহে বিধান দিয়ে; আৰু তেৱেঁই সৰ্বোত্তম বিধানকৰ্তা (এতেকে তোমাৰ সাধনা অৱশ্যে ফলদায়ক হ'ব আৰু তোমাৰ জীৱনকালতেই সমুদায় আৰববাসীয়ে ইছলামৰ ছায়াত আশ্ৰয় ল'ব)।

* * * * * * * * * * * *